

Arrest

nr. 160 557 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J. DIENI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Qala Logari, gelegen in district 7 van de Afghaanse hoofdstad Kabul, gelegen in de gelijknamige provincie. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U verklaart 17 jaar oud te zijn.

Uw vader, S.(...), werkte als accountant bij het Ministerie van Defensie. Begin 2015 werd uw vader bij de moskee benaderd door een zekere mullah Wahid. U vermoedt dat hij een lid is van de taliban en verantwoordelijk voor de dood van verschillende mannen in uw regio. Mullah Wahid zei aan uw vader dat hij zijn kinderen naar de madrassa moest sturen voor islamitisch onderricht en dat hij zelf meer betrokken moest worden bij de lokale religieuze gemeenschap. Uw vader stemde hier pro forma mee in,

maar ondernam verder geen enkele actie. Nadien werd uw vader hierover nog een aantal keer aangesproken door mullah Wahid.

In de laatste twee maanden voor zijn dood, kreeg uw vader twee à drie dreig telefoons. Hij kreeg te horen dat hij een spion was en dat hij moest vertrekken uit de regio. In de maand sambula van het jaar 1394 (augustus/ september 2015) werd uw vader in de buurt van zijn woning neergeschoten. Kort nadien overleed hij aan zijn verwondingen.

Na de dood van uw vader diende u klacht in bij de politie. U beschuldigde mullah Wahid en enkele handlangers van de moord op uw vader. Mullah Wahid werd opgepakt, maar werd al dezelfde dag opnieuw in vrijheid gesteld. Kort nadien kreeg u een dreigbrief van de taliban. Daarin stond dat u geen moslim was en dat u zou worden gedood indien u net zoals uw vader een spion zou blijven. Uw familie besloot dat uw leven in gevaar was en besliste om u het land uit te sturen. Twee weken na de dood van uw vader vertrok u uit Afghanistan.

Via Iran en Turkije reisde u verder naar Europa. Op 18 oktober 2015 kwam u aan in België. Vijf dagen later vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een (dreig)brief van de taliban en een bevestiging van de moord op uw vader door de inwoners van uw regio en de politie in uw district.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 17 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde immers als volgt: “we kunnen met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besluiten dat M.(...) S.(...) op datum van 30-10-2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. **Waarschijnlijk ligt deze hoger.**” De taskara die u in het kader van uw asielverzoek hebt aangebracht, is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit het feit dat u volhoudt minderjarig te zijn (CGVS, p. 3-5) en u ter staving hiervan een taskara neerlegt waaruit blijkt dat u 17 jaar oud zou zijn, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast.

Dat u zichzelf een jongere leeftijd aanmeet dan in werkelijkheid het geval is, is bovendien erg relevant in het kader van uw asielrelaas. Van een jongeman wiens leeftijd hoger ligt dan 21 jaar kan immers meer kennis verwacht worden omtrent het beroep van zijn vader dan van een 17-jarige tiener. Rekening houdend met uw vastgestelde leeftijd, maakt u op basis van uw verklaringen niet aannemelijk dat uw vader effectief werkzaam was bij het Ministerie van Defensie. Zo is het opmerkelijk dat u niet kunt meedelen wie de baas van uw vader was (CGVS, p. 11). U kunt evenmin met zekerheid meedelen waar het kantoor van uw vader zich ergens bevond (CGVS, p. 10). Gevraagd naar collega's van uw vader, verklaart u slechts één persoon te kennen, met name S.(...). Over die persoon kunt enkel meedelen waar hij woonde en dat hij een vrouw en een dochter heeft. U geeft aan verder niets over die persoon te weten (CGVS, p. 10-11). Even later geeft u aan nog andere namen van collega's te kennen over wie uw vader steeds sprak. Vreemd genoeg voegt u daar meteen aan toe dat u geen informatie heeft over die personen of hun functie. Wanneer u de kans krijgt over die collega's te vertellen, komt u evenwel niet verder dan de naam van één man. Daarnaast geeft u aan nog een vrouw te kennen die eigenlijk geen collega was van uw vader, maar een kok (CGVS, p. 10-11). Gelet op het feit dat u ouder bent dan 21 jaar en dat u heel uw leven bij uw vader hebt gewoond die sinds het aantreden van president Karzai (2002) voor het Ministerie van Defensie heeft gewerkt (CGVS, p. 7 en 9), weten uw verklaringen over het werk van uw vader geenszins te overtuigen.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de werkplaats van uw vader niet overeenstemmen met de inhoud van het verzoekschrift van uw broer, dat ondertekend werd door de

dorpsoudsten en de politie (stuk 2). In dat document wordt immers vermeld dat uw vader werkte voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Aangezien u steeds vermeldde dat uw vader werkzaam was bij het Ministerie van Defensie doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS, p. 8-9; Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U legde tevens geen enkel ander document neer ter staving van het werk van uw vader, noch van de klacht die u naar aanleiding van de moord op uw vader zou hebben ingediend bij de politie.

Betreffende de moord op uw vader en uw daaropvolgende problemen werden doorheen uw opeenvolgende verklaringen bovendien verschillende discrepanties vastgesteld. Zo repte u in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die u zelf invulde op 23 oktober 2015, met geen woord over de problemen die uw vader zou hebben ondervonden met de taliban ten gevolge van zijn werk op het Ministerie van Defensie. Uit die fiche blijkt geenszins dat de taliban uw vader beschouwden als een spion. Wel integendeel, de taliban zouden uw vader benaderd hebben om hun rangen te vervoegen en zouden er toen tevens op hebben aangedrongen dat hij u naar hen moest brengen zodat ze van u een echte moslim konden maken (Fiche Mineur étranger non accompagné, vraag 6). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u in uw schriftelijke verklaring nergens hebt vermeld dat uw vader op basis van zijn werk door de taliban werd beschouwd als een spion, stelde u dat u toen niet veel tijd had en dat u alles kort moest opschrijven (CGVS, p. 17). Toen u erop werd gewezen dat uw schriftelijke verklaring vrij uitgebreid was, stelde u slechts over een beperkte kennis van de Engelse woordenschat te beschikken en haalde u aan dat u het woord voor spion niet kende (CGVS, p. 17). Gelet op de uitgebreidheid van uw schriftelijke verklaring, uw goede begrip van het Engels en de jarenlange lessen Engels die u hebt gevolgd in Afghanistan, is deze verklaring evenwel weinig aannemelijk (CGVS, p. 1 en 6-7).

Toen u werd gevraagd of de taliban uw vader ooit hadden benaderd om met hen samen te werken, stelde u dat ze hem die vraag nooit rechtstreeks hadden verteld, maar dat hij werd benaderd met de vraag om zijn kinderen naar de madrassa te sturen (CGVS, p. 15). Toen u met de inhoud van uw schriftelijke verklaring werd geconfronteerd, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat de taliban wel degelijk aan uw vader hadden gevraagd om met hen samen te werken en deel te nemen aan gebedsceremonies en goede werken (CGVS, p. 16). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de informatie die u wordt voorgelegd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen die uw vader heeft ontvangen. Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u aanvankelijk enkel dat uw vader twee of drie keer telefonisch werd bedreigd. Die bedreigingen begonnen een tweetal maanden voor zijn dood. Gevraagd hoe lang voor zijn dood uw vader die telefoons had gekregen, stelde u dat hij één ervan één maand voor zijn dood kreeg, maar van de andere kon u het tijdstip niet specificeren (CGVS, p. 15). Even verder in het gehoor gaf u aan dat uw vader vier of vijf maanden voor zijn dood werd aangesproken door mullah Wahid die aan uw vader vroeg om zijn kinderen naar de madrassa te sturen en zelf actiever deel te nemen aan het gebed en welzijnswerken. Dit zou nadien nog een aantal keer zijn voorgevallen, maar over het precieze moment van die gebeurtenissen, kon u geen enkele concrete informatie verschaffen (CGVS, p. 15-17). Dit is erg opmerkelijk aangezien u in uw schriftelijke verklaring wel degelijk een heel concrete termijn kon plakken op het moment tussen de bedreiging door de taliban en de dood van uw vader. Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u dat u dat toen misschien had opgeschreven maar dat u toen veel stress had. U verklaarde tevens dat u niet exact kon meedelen wanneer uw vader werd bedreigd, omdat niemand u gezegd had wanneer het was gebeurd (CGVS, p. 17). Deze verklaring is erg opmerkelijk. In uw schriftelijke verklaring schreef u immers dat uw vader door de taliban werd gevraagd om bij hen te komen werken, dat hij dit weigerde en drie dagen later door hen werd gedood (Fiche Mineur étranger non accompagné, vraag 6). Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u dat u toen veel stress had en dat u zich misschien had vergist. U stelde dat u toen eigenlijk 'maand' had willen schrijven, maar dat u toen per ongeluk 'dag' hebt vermeld (CGVS, p. 17). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk en geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheid te verhelderen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u de moord op uw vader ten gevolge van zijn beweerd werk op het Ministerie van Defensie geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban die volledige voortvloeien uit het werk en de moord op uw vader.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft de (dreig)brief van de taliban en het verzoekschrift van uw broer dat werd ondertekend door de dorpsoudsten en de politie, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. Dergelijke documenten kunnen uw asielaanvraag dan ook slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de

onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van "machtsoverschrijding".

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"(...)Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 17 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde immers als volgt: "we kunnen met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besluiten dat M.(...) S.(...) op datum van 30-10-2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze hoger." De taskara die u in het kader van uw asielverzoek hebt aangebracht, is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit het feit dat u volhoudt minderjarig te zijn (CGVS, p. 3-5) en u ter staving hiervan een taskara neerlegt waaruit blijkt dat u 17 jaar oud zou zijn, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast.

Dat u zichzelf een jongere leeftijd aanmeet dan in werkelijkheid het geval is, is bovendien erg relevant in het kader van uw asielrelaas. Van een jongeman wiens leeftijd hoger ligt dan 21 jaar kan immers meer kennis verwacht worden omtrent het beroep van zijn vader dan van een 17-jarige tiener. Rekening houdend met uw vastgestelde leeftijd, maakt u op basis van uw verklaringen niet aannemelijk dat uw vader effectief werkzaam was bij het Ministerie van Defensie. Zo is het opmerkelijk dat u niet kunt meedelen wie de baas van uw vader was (CGVS, p. 11). U kunt evenmin met zekerheid meedelen waar het kantoor van uw vader zich ergens bevond (CGVS, p. 10). Gevraagd naar collega's van uw vader, verklaart u slechts één persoon te kennen, met name S.(...). Over die persoon kunt enkel meedelen waar hij woonde en dat hij een vrouw en een dochter heeft. U geeft aan verder niets over die persoon te weten (CGVS, p. 10-11). Even later geeft u aan nog andere namen van collega's te kennen over wie uw

vader steeds sprak. Vreemd genoeg voegt u daar meteen aan toe dat u geen informatie heeft over die personen of hun functie. Wanneer u de kans krijgt over die collega's te vertellen, komt u evenwel niet verder dan de naam van één man. Daarnaast geeft u aan nog een vrouw te kennen die eigenlijk geen collega was van uw vader, maar een kok (CGVS, p. 10-11). Gelet op het feit dat u ouder bent dan 21 jaar en dat u heel uw leven bij uw vader hebt gewoond die sinds het aantreden van president Karzai (2002) voor het Ministerie van Defensie heeft gewerkt (CGVS, p. 7 en 9), weten uw verklaringen over het werk van uw vader geenszins te overtuigen.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de werkplaats van uw vader niet overeenstemmen met de inhoud van het verzoekschrift van uw broer, dat ondertekend werd door de dorpsoudsten en de politie (stuk 2). In dat document wordt immers vermeld dat uw vader werkte voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Aangezien u steeds vermeldde dat uw vader werkzaam was bij het Ministerie van Defensie doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS, p. 8-9; Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U legde tevens geen enkel ander document neer ter staving van het werk van uw vader, noch van de klacht die u naar aanleiding van de moord op uw vader zou hebben ingediend bij de politie.

Betreffende de moord op uw vader en uw daaropvolgende problemen werden doorheen uw opeenvolgende verklaringen bovendien verschillende discrepanties vastgesteld. Zo rept u in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die u zelf invulde op 23 oktober 2015, met geen woord over de problemen die uw vader zou hebben ondervonden met de taliban ten gevolge van zijn werk op het Ministerie van Defensie. Uit die fiche blijkt geenszins dat de taliban uw vader beschouwden als een spion. Wel integendeel, de taliban zouden uw vader benaderd hebben om hun rangen te vervoegen en zouden er toen tevens op hebben aangedrongen dat hij u naar hen moest brengen zodat ze van u een echte moslim konden maken (Fiche Mineur étranger non accompagné, vraag 6). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u in uw schriftelijke verklaring nergens hebt vermeld dat uw vader op basis van zijn werk door de taliban werd beschouwd als een spion, stelde u dat u toen niet veel tijd had en dat u alles kort moest opschrijven (CGVS, p. 17). Toen u erop werd gewezen dat uw schriftelijke verklaring vrij uitgebreid was, stelde u slechts over een beperkte kennis van de Engelse woordenschat te beschikken en haalde u aan dat u het woord voor spion niet kende (CGVS, p. 17). Gelet op de uitgebreidheid van uw schriftelijke verklaring, uw goede begrip van het Engels en de jarenlange lessen Engels die u hebt gevolgd in Afghanistan, is deze verklaring evenwel weinig aannemelijk (CGVS, p. 1 en 6-7).

Toen u werd gevraagd of de taliban uw vader ooit hadden benaderd om met hen samen te werken, stelde u dat ze hem die vraag nooit rechtstreeks hadden verteld, maar dat hij werd benaderd met de vraag om zijn kinderen naar de madrassa te sturen (CGVS, p. 15). Toen u met de inhoud van uw schriftelijke verklaring werd geconfronteerd, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat de taliban wel degelijk aan uw vader hadden gevraagd om met hen samen te werken en deel te nemen aan gebedsceremonies en goede werken (CGVS, p. 16). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de informatie die u wordt voorgelegd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen die uw vader heeft ontvangen. Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u aanvankelijk enkel dat uw vader twee of drie keer telefonisch werd bedreigd. Die bedreigingen begonnen een tweetal maanden voor zijn dood. Gevraagd hoe lang voor zijn dood uw vader die telefoons had gekregen, stelde u dat hij één ervan één maand voor zijn dood kreeg, maar van de andere kon u het tijdstip niet specificeren (CGVS, p. 15). Even verder in het gehoor gaf u aan dat uw vader vier of vijf maanden voor zijn dood werd aangesproken door mullah Wahid die aan uw vader vroeg om zijn kinderen naar de madrassa te sturen en zelf actiever deel te nemen aan het gebed en welzijnswerken. Dit zou nadien nog een aantal keer zijn voorgevallen, maar over het precieze moment van die gebeurtenissen, kon u geen enkele concrete informatie verschaffen (CGVS, p. 15-17). Dit is erg opmerkelijk aangezien u in uw schriftelijke verklaring wel degelijk een heel concrete termijn kon plakken op het moment tussen de bedreiging door de taliban en de dood van uw vader. Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u dat u dat toen misschien had opgeschreven maar dat u toen veel stress had. U verklaarde tevens dat u niet exact kon meedelen wanneer uw vader werd bedreigd, omdat niemand u gezegd had wanneer het was gebeurd (CGVS, p. 17). Deze verklaring is erg opmerkelijk. In uw schriftelijke verklaring schreef u immers dat uw vader door de taliban werd gevraagd om bij hen te komen werken, dat hij dit weigerde en drie dagen later door hen werd gedood (Fiche Mineur étranger non accompagné, vraag 6). Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u dat u toen veel stress had en dat u zich misschien had vergist. U stelde dat u toen eigenlijk 'maand' had willen schrijven, maar dat u toen per ongeluk 'dag' hebt vermeld (CGVS, p. 17). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk en geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheid te verhelderen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u de moord op uw vader ten gevolge van zijn beweerd werk op het Ministerie van Defensie geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg kan er

evenmin nog geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban die volledige voortvloeien uit het werk en de moord op uw vader.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft de (dreig)brief van de taliban en het verzoekschrift van uw broer dat werd ondertekend door de dorpsoudsten en de politie, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas dan ook slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.(...)”.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Het betoog dat verzoeker ontwikkelt omtrent het gegeven dat hem zou verweten worden dat hij geen documenten bijbrengt, is niet dienstig. De Raad ontwaart in de bestreden beslissing geen enkel verwijt dienaangaande. In de bestreden beslissing wordt zelfs vermeld dat de door verzoeker neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Het betoog dat verzoeker ontwikkelt omtrent de toepassing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het adagium *“fraus omnia corrumpit”* is evenmin dienstig. Uit niets blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde in toepassing van dit adagium. Door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de werkplaats van zijn vader niet overeenstemmen met de inhoud van het verzoekschrift van zijn broer, dat betreffende de moord op zijn vader en daaropvolgende problemen doorheen zijn opeenvolgende verklaringen verschillende discrepanties werden vastgesteld en dat er ook tegenstrijdigheden werden vastgesteld doorheen zijn opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen die zijn vader heeft ontvangen. Gelet op het geheel van deze vaststellingen kon verzoeker de moord op zijn vader ten gevolge van zijn beweerde werk op het Ministerie van Defensie geenszins aannemelijk maken waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers persoonlijke problemen met de taliban die volledig voortvloeien uit het werk en de moord op zijn vader.

De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het feit dat het adagium *“fraus omnia corrumpit”* geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde is dan ook niet dienstig en mist feitelijke grondslag.

Verzoeker brengt geen argumenten aan teneinde deze vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daardoor geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is

2.6. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelde de commissaris-generaal dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De commissaris-generaal motiveerde dit als volgt: *“(…)Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico*

loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met

veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.(...)"

Op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier kon de commissaris-generaal terecht vaststellen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Zij verwijst wel naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, doch een dergelijk reisadvies is bestemd voor toeristen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook blijkt uit het advies niet dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zou bestaan. Uit het verslag van OSAR van juli 2014, een geactualiseerd verslag van OSAR van september 2015, het verslag van UN General Assembly en de COI Focus Afghanistan waar verzoeker naar verwijst, blijkt dat er incidenten zijn in Kabul waarbij burgerslachtoffers vallen, doch hieruit blijkt niet dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Uit het aangehaalde persartikel van 2 januari 2016, blijkt dat er een aanslag was op een Frans restaurant, doch bevestigt de informatie aanwezig in het administratief dossier, met name "gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd". Hieruit blijkt niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft ook op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers bewering dat niet gemotiveerd werd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, mist aldus feitelijke grondslag.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF